

Υπόθεση T-431/93

Robert Wieschemann

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κατάργηση δόκης»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (δεύτερο τμήμα) της 29ης Οκτωβρίου 1993 II - 1199

Περίληψη της διατάξεως

Διαδικασία — Προσφυγή που κατέστη άνευ αντικειμένου — Κατάργηση της δόκης

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 29ης Οκτωβρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-431/93,

Robert Wieschemann, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου πτωχεύσεως σχετικά με την περιουσία της εταιρίας Schiffswerft Germersheim GmbH, κάτοικος Kaiser-slautern (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενος από

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

τον Hermann Jacob, δικηγόρο Kaiserslautern, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο
τον δικηγόρο Marc Baden, 24, rue Marie-Adélaïde,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Thomas
B. Cusack, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Claus-Michael Happe,
εθνικό υπάλληλο αποσπασμένο στην υπηρεσία της Επιτροπής, με αντίκλητο
στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annicchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Cen-
tre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής
C(90) 1937 τελική, της 1ης Αυγούστου 1990, σχετικά με δύο σχέδια ενισχύσεων
της Γερμανικής Κυβερνήσεως υπέρ ναυπηγείου που αντιμετωπίζει χρηματοοι-
κονομικές δυσχέρειες,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο, D. P. M.
Barrington, A. Saggio και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Την 1η Αυγούστου 1990 η Επιτροπή, με την απόφασή της C(90) 1937 τελική, σχετικά με δύο σχέδια ενισχύσεων της Γερμανικής Κυβερνήσεως υπέρ των ναυπηγείων που αντιμετώπιζαν οικονομικές δυσχέρειες (στο εξής: απόφαση της 1ης Αυγούστου 1990), διαπίστωσε ότι οι ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί από τη Γερμανική Κυβέρνηση στην επιχείρηση Schiffswerft Germersheim, υπό τη μορφή εγγυήσεως κατά 90 % για δάνειο 1,8 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DM) προοριζομένου για κεφάλαια κινήσεως, καθώς και εγγυήσεως, κατά 95 % για δάνειο 20,7 εκατομμυρίων DM, για τον ίδιο σκοπό, ήταν, δυνάμει του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και υποχρέωσε τη Γερμανική Κυβέρνηση να ακυρώσει τις ενισχύσεις αυτές, ζητώντας την επιστροφή των στοιχείων ενισχύσεως που περιείχονταν στις χορηγηθείσες κρατικές ενισχύσεις και ανακαλώντας τις προπαρατεθείσες ενισχύσεις που εξακολουθούσαν ακόμη να ισχύουν.
- 2 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Ιανουαρίου 1991, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, ζητώντας την ακύρωση της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 1ης Αυγούστου 1990.
- 3 Κατόπιν της διαπιστώσεως ενός εκ παραδρομής λάθους στην απόφαση της 1ης Αυγούστου 1990, η Επιτροπή, εξέδωσε, στις 12 Δεκεμβρίου 1990, νέα απόφαση, της οποίας η αιτιολογία και το περιέχον νομικές διατάξεις τμήμα είναι όμοια προς αυτά της αποφάσεως της 1ης Αυγούστου 1990, διορθώνοντας το εν λόγω εκ παραδρομής λάθος [απόφαση C(91) 171 τελική, όπως διορθώθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 1991, στο εξής: απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1990]. Η νέα αυτή απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της Επιτροπής της 25ης Φεβρουαρίου 1991.
- 4 Με υπομνήματα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Μαρτίου και στις 13 Ιουνίου 1991, η Επιτροπή παρατήρησε ότι, δεδομένου ότι η απόφαση της 1ης Αυγούστου 1990 είχε εξ ολοκλήρου αντικατασταθεί από αυτήν της 12ης Δεκεμβρίου 1990, η προσβαλλομένη πράξη προδήλως δεν υφίστατο πλέον και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή στερούνταν αντικειμένου.

- 5 Με έγγραφο της Γραμματείας του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1993, οι διάδικοι κλήθηκαν να λάβουν θέση επί του ενδεχομένου καταργήσεως της δίκης και επί των εντεύθεν συνεπειών κατόπιν της εκδόσεως από την Επιτροπή της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1990, με την οποία αντικαταστάθηκε η επίδικη απόφαση της 1ης Αυγούστου 1990.
- 6 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιουλίου 1993, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν είχε καμία αντίρρηση για την πρόθεση του Δικαστηρίου να καταργήσει τη δίκη και ότι δεν αντετίθετο να επιβαρυνθεί με τα δικαστικά έξοδα, εφόσον η άσκηση της προσφυγής οφειλόταν σε δικό της λάθος.
- 7 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 26 Αυγούστου 1993, η προσφεύγουσα παρατήρησε ότι, εφόσον η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η επίδικη απόφαση δεν είχε πλέον κανένα έννομο αποτέλεσμα, ο σκοπός της προσφυγής έχει επιτευχθεί και ότι, κατά συνέπεια, δεν συνέτρεχε λόγος να εκδοθεί απόφαση επί του αιτήματός της. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ζήτησε να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, δεδομένου ότι η άσκηση της προσφυγής οφειλόταν σε δικό της λάθος.
- 8 Με διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατομ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 9 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι με την απόφαση της 1ης Αυγούστου 1990 έχει αντικατασταθεί αυτή της 12ης Δεκεμβρίου 1990. Δεύτερον, διαπιστώνει ότι οι διάδικοι είναι σύμφωνοι τόσο ως προς το ότι, ύστερα από την αντικατάσταση της επίδικης αποφάσεως από τη νέα απόφαση της Επιτροπής, η υπό κρίση διαφορά έχει καταστεί άνευ αντικειμένου όσον και ως προς το ότι η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα.
- 10 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος εκδόσεως αποφάσεως επί της ασκηθείσας από την προσφεύγουσα προσφυγής ακυρώσεως.

- 11 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού του Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργεί τη δίκη όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως στην υπόθεση T-431/93.

2) Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λουξεμβούργο, 29 Οκτωβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça